

enkelt Distrikter. I Betænkningen anføres for Middelhavshystens Bedkommende, at Fiske-mængdens Aftagende er en Kjendsgjerning, og at man nu, for at faa Udbytte af Fiskeriet, maa gaa meget længere tilføs end forhen. Aarsagen hertil maa først og fremmest søges i Anvendelse af bundslæbende Redskaber, som gennemrode Havbunden og ødelægge Angelen. Et Bevis herfor er, at paa Steder, hvor disse Redskaber ikke ere benyttede, ere Kystfarvandede meget fiske- og Fiske- i gode Aar. Af andre Aarsager fremhæves den skadelige Indflydelse, som Anvendelsen af exploderende Stoffer til Fiskefangt har haft, den store Mængde Marvin, som findes og som ødelægge Garnene, og fremfor alt den Omstændighed, at Fiskeriloven ikke paases overholdt. Vignende Resultater er man kommet til for Atlanterhavets og Kanalhystens Bedkommende; dog skjælnes der her imellem Vandrefisken og Standfisken, idet man for de Førstes Bedkommende udtaler, at man ikke har observeret nogen større Aftagelse af dem, og mener, at deres Forekomst er afhængig af forskellige Naturforhold, hvis Forbindelse med Fiskelivet endnu er usikkert; medens Standfisken derimod synes at være formindskede i betydelig Grad i Kystfarvandede, som Følge af en overdreven Anvendelse af bundslæbende Redskaber.

Et enkelt Medlem af Kommissionen, M. Brun, tidligere Marineminister, udtaler sin modsatte Anskuelse med Hensyn til de bundslæbende Redskaber. Han nægter ikke, at de gjøre Skade, men mener ikke, at Fiskemængdens Aftagelse er tilstrækkelig konstateret, og antager, at Fiskens Formerelse er saa rigelig, og de Arealer, paa hvilke den forefindes, saa udstrakte, at en bestemt Fiskemethode, selv om den i og for sig er skadelig, ikke kan have nogen mærkelig Indflydelse paa Fiskebestanden.

Kommissionen kommer dog i det Hele til det Resultat, at det er utvivlsomt, at de bundslæbende Redskaber ere skadelige for Fiskeriet og Fiskebestanden i Kystfarvandede, medens dette ikke kan antages at være Tilfældet i rum Sø, og ender med at udtale som den eneste nødvendige Forholdsregel, at de ovennævnte, fra ældre Tid gjældende Lovbestemmelser paases nøie overholdte.

Ogsaa i det Østerrig-Ungariske Monarki har Fiskerilovsspørgsmaalet været paa Bane i de senere Aar, og her ligesom i de andre Lande har Spørgsmaalet om de bundslæbende Redskabers større eller mindre Skadelighed spillet Hovedrollen. En Fiskerilov af 1835 var her gjældende indtil 1884, men fandtes da ikke mere tilsvarende, dels paa Grund af visse Forandringer i Fiskeriforholdene, dels paa Grund af, at Fiskeriet udøves i det adriatiske Hav, og at følgelig en Overenskomst med Hensyn til Fiskerilovsspørgsmaalet eller ligelydende Lovbestemmelser maatte anses for udførlige for østerrigiske saavel som for italienske Underkatter.

Følge den omtalte ældre østerrigiske Fiskerilov var alt Fiskeri, der kunde være skadeligt for Fiskeenglen, forbudt paa Soterritoriet, og i Særdeleshed bundslæbende Redskaber (a fondo eller a cocchia). Man havde nemlig den Gang den Anskuelse, at Anvendelsen af disse Redskaber ubetinget var ødelæggende for Fiskeenglen, en Anskuelse, som forresten gav Anledning til stor Meningsforskjel. Spørgsmaalet om bundslæbende Redskabers Anvendelse traadte saa meget mere i Forgrunden, som disse Redskaber fiske fortrinligt og vare meget mere lønnende end de ældre Redskaber, men det viste sig, at de forskellige i Fiskerierne Interesserede vare delte i flere Partier, hvoraf et Parti helt nægtede deres skadelige Indflydelse, et andet mente, at den Skade, de gjorde, var for intet at regne mod den store Nytte, man havde af disse Redskaber, og endelig et tredje holdt paa deres store ødelæggende Virkning og paa et absolut Forbud mod dem. Denne Strid varede i flere Aar og døde ikke hen, fordi man stiltiende tolererede Anvendelsen af disse Redskaber, tværtimod, den skjærpedes mere og mere.

I Forbigaaende bør nævnes, at der ud af denne Strid udviklede sig et Duffe om Udstedelsen af en almindelig og ny Fiskerilov, og at man søgte at gennemføre en saadan uden dog at kunne komme til noget Resultat, paa Grund af den Uklarhed, som herskede om de tilladelige Redskaber. Tillige havde man i Marineministeriet Betænkneligheder ved en saadan Lovs Udstedelse, af Frygt for at krænke private Rettigheder, og man indskrænkede sig derfor til enkelte Forholdsregler, som Forbud mod Anvendelse af exploderende Stoffer, m. m.

Wiener-Udstillingen i 1873 gav Anledning til, at man atter beskæftigede sig med Ordningen af Havfiskeriet og med Lovsspørgsmaalet, men kom snart til det Resultat, at man, før man afgjorde dette, maatte have Klarhed over et stort Antal teknisk-bidenskabelige Spørgsmaal, hvortil man søgte at indsamle det fornødne Materiale, men inden dette naaedes, var Striden i Anledning af Anvendelse af de bundslæbende Redskaber gaaet saa